

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2015. június 7.
(vasárnap)

Horváth Géza

MENNYEIEK VAGY FÖLDIEK VONZÁSÁBAN?

Énekek: 164,1; 430,1-3. 5; 401,4; 426

Lekció: 1Mózes 19,1-14

Alapige: 1Mózes 19,15-16

Amikor hajnalodott, így sürgették az angyalok Lótot: Kelj föl, fogd a feleségedet és itt levő két leányodat, hogy el ne pusztulj a város bűne miatt! És amikor tétovázott, megragadták a férfiak a kezét, meg a feleségének és két leányának a kezét, mert az Úr megszánta őt. Kivitték, és ott hagyták a városon kívül.

Imádkozzunk!

Hálásan köszönjük, Úr Jézus Krisztus, hogy téged szólíthattunk meg ennek a vasárnapnak a reggelén is. Nem is akárhogyan, hanem úgy: kegyes Jézus vagy, hiszen a te kegyelmedről, irgalmasságodról zeng a szívünk, amellyel gondozod szívünket, életünket, amelyért megszántad bűnbe esett voltunkat.

Magasztalunk téged, mert a teidet onnan kiemelted, és ki akarod emelni azokat, akik még bűnben vannak.

Köszönjük neked mindazt a távlatot, amit te nyitottál meg nekünk, hogy láthatunk világosabban. Láthatjuk még a láthatatlant is, és kell is látnunk. Ígéreteidbe kapaszkodhatunk. Köszönjük, hogy ígéreteidet beteljesítetted és be is fogod teljesíteni.

Köszönjük, hogy mindezt a gyülekezet közösségében tehetjük, és vallhatjuk azzal, hogy nemcsak személyesen ismertünk meg téged mint Megváltót, Szabadítót, hanem vannak testvéreink, akikkel egy testté kereszteltettünk, akiket az anyaszentegyház közösségébe iktattál, és mi együtt énekelhetünk, imádkozhatunk, együtt hallgathatunk, hiszen azt is énekeltük az előbb: a te szent igéd hallására vagyunk itt. Ha bármi másért lennénk vagy jöttünk volna ide, Urunk, kö-

MENNYEIEK VAGY FÖLDIEK VONZÁSÁBAN?

nyörülj meg rajtunk, végy el tőlünk minden hamisságot, minden rossz gondolatot, hamis értelmet, és valóban engedd, hogy szemeink reád függesztessenek, és mi csöndes alázattal tudjuk mondani: Szólj, Uram!

Olyan jó lenne, ha hallanánk, sőt ennél több, ha meghallanánk a te hangodat, munkálkodna bennünk igéd, nem térne vissza üresen, és innen kimenve, azon gondolkoznánk, hogy mit tegyünk másként, mit rendezzünk el, hogyan folytassuk tovább az életünket.

Ezért jövel, Szentlélek Úr Isten, tedd élővé-hatóvá az ígét számunkra, hogy aki hirdeti, és hallja itt az ígét, adja neked szívét.

Ámen.

Igehirdetés

Azért olvastam ezt a hosszabb szakaszt, hogy lássunk bele ebbe a történetbe. Ha a bibliaolvasó kalauzunk szerint haladunk a Biblia olvasásában, akkor az elmúlt napokban is olvashattunk már Lótról és nagybátyjáról, Ábrahámról. Szépek ezek a történetek, de azonkívül, hogy ezek szépek, nagy igazságokat is tartalmaznak a mi lelki életünkre nézve.

A történet úgy kezdődött (csak néhány szóval elevenítsük fel) az 1Mózes 12. fejezetében, hogy Isten megszólítja Ábrahámot, és azt mondja neki: menj ki e helyből, menj ki a te földedből arra a helyre, földre, amelyet mutatok neked. Ábrahám csomagol, és egész családjával együtt elindul. Ott olvasunk először Lótról, hogy ő is vele ment. Egy darabig együtt haladnak, s egyszer csak, amikor nyájaik, a vagyonuk, gazdagságuk elkezd szaporodni, akkor Lót és Ábrahám pásztorai között veszekedés támad a legelőkért: ki hol legeltessen, itasson. Akkor Ábrahám bölcsen azt mondja: ne legyen veszekedés közöttünk, nemcsak azért, mert Isten gyermekeihez nem illik, hanem azért, mert azon a környéken — mondja Isten ígéje —, kananeusok és perizeusok is voltak, és ezzel minden bizonnyal az ige azt akarja jelezni, hogy ezek előtt nem jó bizonyágtétel lehetett két ember veszekedése, akikről talán tudták, hogy Isten vezetése, hívása nyomán vannak ott. Ne legyen ez rossz bizonyágtétel, hogy veszekszünk. Akkor választanak. Tudjuk, hogy Lót mohón választ. Felemeli a szemeit, és megtetszett neki a Jordán vidéke.

Valószínűleg akkor is a Jordán vidéke bő termőföld lehetett a folyó mellett. Tudjuk, hogy mivel a folyók kiöntenek, lerakják a hordalékukat, mindig sokkal termékenyebb földek azok. Ha nem is nagy messzeségben, de van lehetőség valamilyen locsolásra is. A víz az állatoknak is megélhetést jelentett, az embernek pedig gyarapodást, gazdagodást.

Ábrahám megelégszik azzal, ami neki jut, mert tudja, hogy jövője, megélhetése, gazdagsága nem a Jordán bővizű folyójától, meg a termékeny földtől függ, hanem attól az élő Istentől, akinek ő a kezében lehet, akit szeret, és akinek engedelmeskedik.

Igen ám, de ezzel a bővizű folyóval és termékeny földdel együtt járt például Sodoma városa is, hiszen ezen a vidéken terült el, és egyszer csak Lótot ott találjuk először Sodomához közel, aztán már benne, ebben a bűnös városban.

Ábrahámról azt olvassuk, hogy hit által lakott az ígéret földjén, Lótról viszont nem olvassuk, hogy hit által ült Sodoma kapujában. Egyszer csak ott találjuk a városi tanács előkelő tagjai között, akik a kapuban bíraskodnak, ítélnék és intézik az ügyeket.

Mi a különbség e két ember között? A 13. fejezetben van egy érdekes mondat, amely sokat árul el nekünk erről a két emberről. Tudjuk, hogy Ábrahám Istennel járt, Óreá figyelt, hallgatott, és neki engedelmeskedett. És itt mit olvassunk Lótról? Lót Ábrahámval járt. Milyen érdekes? A Bibliából tudjuk, hogy például Énók Istennel járt, Ábrahám története azt mutatja, hogy még a bukásokkal együtt is az Úrral járt. Lótról meg azt mondja a Szentírás: Ábrahámval járt. Az Isten gyermekével járni nem azonos azzal, hogy Istennel járni. Isten gyermekét szeretni nem azonos azzal, hogy Istent szeretni. Isten gyermekét követni, hallgatni nem azonos azzal, hogy Istenre hallgatni és az Urat követni.

Lótnak ez a tragédiája: rokoni szálak miatt, vagy csak egyszerűen oltalom, védelem miatt, vagy társaság hiányában, Ábrahámval járt. Mennyivel szebb és jobb lenne, ha azt olvasnánk itt: Lót Istennel járt? Ez lett volna életében a döntő, az első.

Ennek a két férfinak a története világosan mutat nekünk olyan dolgot, amit ma szeretnék elétek hozni. Legyen szó ma csak erről az egyetlen dologról. Azt a címet lehetne adni ennek a szolgálatnak: mennyeiek vagy földiek vonzásában élünk? Mennyeiek vagy földiek vonzásában, szeretetében vagy szolgálatában telik az életünk?

Jó, hogy Ábrahámról azt olvassuk, hogy ő a mennyeiek vonzásában élt. Lót életében pedig azt látjuk, hogy őt a földiek vonzották. A földiekre nézett, azt szerette, ahhoz kötődött, abban bízott, ott volt a szíve, és hallatlanul nehéz volt ettől neki elszakadnia — ha ugyan elszakadt.

A mai igében, a 19. fejezetben, arról olvasunk, hogy mi ennek az útnak a vége, ha valaki nem a mennyeiekhez ragaszkodik, nem a mennyeiekkel törődik — ahogy a Kolossé levél 3. fejezetében írja Pál apostol —, hanem a földiekkel. Vagy hozzátehetjük, hogy csak a földiekkel.

Isten megmutatja nekünk ebben a 19. fejezetben, hogy hova vezet az az út, amelyről az ember azt gondolja, hogy jó, de a végén a halálra visz. Az ember azt gondolja, hogy helyes, de kiderül, hogy a világ útja, a széles út ez, és a vége a veszedelem. Ebből az igéből is árad felénk az a Pál apostoli ige, amelyet a Galata levélben olvasunk: „Aki vet az ő testének, a testből arat veszedelmet. Aki pedig vet a Léleknek, a Lélekből arat örök életet.”

Van egy nagyon szép dicséretünk, az egyik versét idézem az 502. dicséretünkéből. Így könyörög az énekíró: „Ó addj, üdvöd keressük, ne a mulandót lessük, ne kössön fénye meg. Hagyj egyszerűvé válni, s előtted élni, járni, mint vidám, boldog gyermekek.”

Hadd legyen a ma reggelnek a nagy kérdése: mi a te vágyad, mi a célod, mi a te boldogságod, a te jövőd? El tudod-e mondani az ének szavával: Uram, add, üdvöd keressük. Ne a mulandót lessük, ne kössön fénye meg! Hanem egyszerűvé válva előtted tudjunk élni, járni, mint vidám, boldog gyermekek.

MENNYEIEK VAGY FÖLDIEK VONZÁSÁBAN?

Ennek az igének a fontos üzenete számunkra: lássuk meg azt, hogy az ember igazi tragédiája az, hogy mennyire elvesztette a mennyeiek iránti vonzalmát, szeretetét. Mennyire nem gondol a mennyhez való tartozásáról. Amit majd a záró énekben is fogunk énekelni, az élő valóság, hogy Isten gyermeke ugyanakkor a mennynek a fia. Hiszen az egyik énekversben azt énekeljük: Mit bánkódnál, menny fia? Ott kiderül, hogy Isten gyermeke a mennyhez tartozik. Útja felfelé visz.

Lót története pedig arról beszél nekünk, hogy aki lehetne a menny fia, az odafel valókhöz tartozhatna, az teljes mellszélességgel beleveti magát a világba. Keresi a világ dicsőségét, a világ elismerését. Keresi a világ szeretetét, javait. Közben elfeledkezik arról, hogy tulajdonképpen hova tartozik, vagy hova tartozhatna. Vonja magához a szívét a világ.

Valamikor fizikaórán mutatták nekünk, amikor először megismertettek bennünket a mágnessel, hogy vonja magához a vasreszeléket a mágnes. Aztán megláttuk az elektromágnes még nagyobb erejét, vonzását. Ez jusson eszünkbe ilyenkor: aki az Úré, annak a szívét a menny fényei vonzzák és vonják. Aki pedig nem az Úré, azt a világ sötétsége, a világ ábrázata fogja vonni magához.

A 299. dicséretben énekeljük, hogy Jézus hív, bár zúg-morajlik életünk vad tengere... Az egyik versében arról van szó: bár kísért öntelt világod, jöjj, engem jobban szeress! — Nem erről van szó ebben az igében? Ott a kegyelem. Megragadják Lót meg a feleségének a kezét, meg lányainak a kezét az angyalok, csak vigyék már ki a világból, vigyék már ki Sodomából. De még kísért az öntelt világ: jöjj, engem jobban szeress.

A múlt héten beszéltem valakivel, hogy egy kérdésben valamilyen közösségnek döntenie kell. Azt mondta az illető a telefon másik végén: mindegy, hogy dönt a többség, viszont ott van, akinek több tulajdonrésze van, és majd az ő egyetlen szava lesz a döntő, mert neki több a tulajdonrésze. Valóban így van. A te tulajdonrészed kinek a kezében van? Kié az ötvenegy százalék? Mert száznak kellene lennie, hiszen Isten igéje azt mondja: szeresd az Urat teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes erődből, teljes elmédből. Az száz százalék. De valakinek a szava döntő kell legyen az életedben. Valakinek az igéje drága kell, hogy legyen. Valakinek a vonzása és vonzalma több és nagyobb kell, hogy legyen. Ábrahámnak voltak ballépései, hibás döntései. De azt látjuk, hogy az élete mégis Isten tenyerén van, az Úr szívében van. A nagy bukásai után nagy felemelések következnek, és megy tovább azon az úton, amelyről meg van győződve, hogy a mennybe visz és a mennyeiek felé viszi az életét.

Igen, Isten kétféleképpen vonja a szívünket. Azt látjuk ebben az igében: egyrészt elénk tárja a mennyei dolgok vonzó, örök rendíthetetlen voltát. Ilyen csodások azok az igék, amikor Isten a hívó előtt felfedi a mennynek a titkát, amikor bele lehet látni a mennybe, amikor onnan tudósításokat hallunk, illetve arról a helyről tudósításokat hallunk, ahogy Jézus beszél az övéinek. Ahova elmegy, hogy helyet készítsen.

Igen, Isten egyik vonzása az, hogy elénk tárja a mennyei dolgok örök, rendíthetetlen, változhatatlan szépségét és voltát. Ugyanakkor a másik, amellyel Is-

ten vonzza a szívünket, hogy megmutatja a földi dolgok mulandóságának ingatlanságát. Megmutatja, hogy mi lesz Sodomának a vége. Ez nem ijesztgetés, hanem ez valóság, hogy elvesz ez a város. Ugyanakkor megkérdezi, hogy hol van a szíved. Te hova tartozol? Ha a mennyhez tartozol, akkor miért a földi világ vonzásában akarsz élni? Miért az tölti be az életed, a szívedet, a gondolataidat? Miért ahhoz ragaszkodsz két kézzel, hogy nem akarsz elengedni?

Az elmúlt héten az egyik szolgálatban a mennyországról beszéltünk, a mennyei világról. Az egyik áhítatban elmondtam a mennyek országának a példázatait. Az Úr Jézus Krisztus hogyan beszél, tudjuk a Lukács és Máté evangéliumából. Volt egy példázat, ami nekem akkor sokat mondott. Az a példázat, amit bizonyára sokan jól ismertek: amikor a szántóföldben megtalálja az ember a kincset. Hasonló a mennyek országa a szántóföldben elrejtett kincshez, amelyet az ember megtalál, elmegy és eladja mindenét. Megveszi a szántóföldet, hogy a kincs az övé lehessen.

Igen, aki Isten országát megtalálja, az mindennél értékesebbnek tartja. Mindennél nagyobbak tartja. Ábrahámnak és az Isten gyermekeinek a jellemzője, hogy az Úrral való közösséget, a neki való engedelmességet, az Ő utáiban való járást mindennél fontosabbnak tartották.

Ott van ennek a drága ígének az ószövetségi megfelelője. (Valaki tudta és elmondta.) Amikor Ábrahám megveszi Makpela barlangját temetkezési helyül. Isten ugyan azt ígérte, hogy minden a tied lesz, nézz szét északra, délre, keletre, nyugatra. Amikor Sára meghal, akkor nincs két négyzetméternyi terület, ahol eltemesse, mert még nem az övé. Amikor a Makpela barlangjáért egy óriási összeget szabnak meg, ami egy akkori jól kereső embernek a száz évi fizetése lehetett, akkor Ábrahám ezt boldogan kifizeti, mert neki többet ér, hogy megvesse ott a lábát, amit Isten neki ígért. Valahol el kell kezdeni, hogy a tied lesz minden. Ezzel a két négyzetméterrel, vagy ezzel a barlanggal, ezzel a sivár földdel kezdődik Isten ígéretének a megvalósulása? Akkor ezt nekem meg kell venni, ha mindenem rámegy is. Ábrahám szabad attól, hogy azt a hatalmas összeget adja. Hol van az ár-érték arány? Hol van az, hogy mennyit ér az a kis szérű. Ábrahám szívében az van, hogy nekem ez mindennel felér, mindennél többet ér. Ebben látom beteljesedni Isten ígéreteit.

Milyen csodálatos, amikor Pál azt mondja: az életében végbement ez az értékrend változás. Ami nyereség volt és gazdagság, amivel dicsekedni tudott, azt most kárnak és szemétnak ítéli a Jézus Krisztus ismeretének páratlan gazdagságáért. Amit egykor lenézett, megvetett, most mindennél többre értékeli és többre tartja, mert a mennynek a gyermeke. Mert a mennyeiek vonzásában élő ember, és nem földi kötöttségekkel és megkötözöttséggel küszködő szolgálja az Istennek.

Bizonyára tudjátok, hogy volt egy misszionárius, akinek egyik mondata oda került a könyvének hátsó borítójára. Aki életét adta az evangélium szolgálatában fiatalon. Azt mondta: nem bolond, aki elveszti azt, amit nem tarthat meg, hogy megnyerje azt, amit soha el nem veszíthet. Nem bolond, aki odaadja azt, amit úgysem tarthat meg, hogy megnyerje azt, amit soha el nem veszíthet.

MENNYEIEK VAGY FÖLDIEK VONZÁSÁBAN?

Nem ezt mondja nekünk a mi Urunk is? Aki meg akarja tartani az életét, az elveszti, de aki elveszti az életét, az megtalálja, mert Isten országában, a mennyeiek világában máshogy érvényesülnek a törvények, más szabályszerűségek vannak, mint a földön.

Nagy kérdése ez a mai igének: vajon a mennyeiekhez vonzódsz-e, vagy a földiek töltik be az életedet? Ennek az igének van egy olyan üzenete is, amit ne felejtünk el. Aki megnyeri a mennyet, aki a menny fia, azt itt a földön is gazdagon megáldja az Isten. Aki itt a földön magától akar gazdag lenni, annak a mennyben nem biztos, hogy lesz jussa. De aki a menny világához tartozik, aki Jézus Krisztusnak megváltott gyermeke, azt már itt a földön is gazdagon megáldja az Isten, mert Ábrahámot gazdagon megáldotta. Nem szűkölködött semmiben, sőt szaporodtak a juhái és nyájai. Lótnak is, csak nem volt benne sok öröme. A folytatásban nem volt sok boldogsága.

Hadd tanítson bennünket Lót története arra, hogy aki mindkettőt meg akarja nyerni, mert olyan is van, végül lehet, hogy egyik sem lesz az övé.

Pace-nak, ennek az angol festőnek van egy olyan képe, amely egy hívő embert mutat, aki egy kerítés tetején ül. Ott van az egyik területként a világ, a másik Isten országa. Ő középen akar lavírozni. De nem megy ez így. „Hív a világ, választnod kell. Lépj a megnyílt üdv-ajtón át! Mikor teszed? Mért nem ma még?” Mert éles határ van ám e két világ között. De ezen van egy ajtó, ez pedig Jézus Krisztus, és aki rajta keresztül megy be az megtalálja az életet. Átmegy halálból az életre, sötétségből a világosságra. Annak az életében újjá lesz minden.

János levelében olvassuk (1Ján 2,15): ez a kedves, öreg apostol úgy tanítja az akkori hívőket: ne szeressétek a világot, se azokat, amik a világban vannak. „Ha valaki a világot szereti, nincs meg abban az Atya szeretete. Mert mindaz, ami a világban van, a test, a szemek kívánsága és az élet kérkedése, nem az Atyától van, hanem a világból.” A 17. versben arra figyelmeztet János: „a világ elmúlik és annak kívánsága is, de aki az Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké.”

Sodoma története azt mondja: látjátok, ez a világ elmúlik, és ennek kívánságai is. Minden gazdagságával, vonzalmával, bűnével vagy vélt szépségével együtt, amiben a bűnös ember éli a maga mindennapi életét. De aki Isten akaratát cselekszi, az megmarad örökké.

Kedves nekem az az ige a Zsidókhöz írt levélből, a hithősök sorából, amikor Józsefről olvasunk. Bizonyára tudjátok, hogy József a hithősök sorában úgy van megemlítve, mint akinek a hitéből fakadó cselekedete az volt, hogy rendelkezett az ő teteme felől. Majd vegyék fel az ő tetemét és vigyék haza (1Móz 50,25). Megesketé József Izráel fiait, mondván: mikor Isten titeket biztonnyal meglátogat, vigyétek fel innen az én tetememet magatokkal.

Nem megdöbbenő, hogy Józsefről a Zsidókhöz írt levél a hithősök arcképcsarnoka ennyit jegyez meg, hogy rendelkezett a teteme felől? Hol vannak az előző, hitből fakadó cselekedetei? Látjátok, Isten ezt gondolta jónak leírni, hogy József a teteme felől hitből rendelkezett. Nem az volt a fontos, hogy azzal mi lesz, mert a Szentírás sehol nem tanítja, hogy a mi testünk, amely romlandó, mulandó, porrá lesz, fontos, hogy hol legyen. Itt az a fontos, hogy József tudta,

hogy Isten titeket meg fog látogatni, és hogy vigyék magukkal az ő tetemét azért volt fontos, mert ti mentek a megígért haza, az ígéret földje felé. Ezzel József olyan hitbéli döntést hagyott örökül, hogy nektek innen el kell majd menni. Mert hol laktak? Gósen földjén. Egyiptomnak a legtermékenyebb földje — írja a Szentírás. Egy földműves ember először mit néz?

Találkoztam valakivel, aki egy faluban házat akart venni. És mit nézett meg az ember? Kért egy ásót, és azt nézte, milyen ott a föld. Nem azt nézte, milyen a ház, ő földműves ember volt. József azt mondja: Isten segített, hogy túléljük a szárazságot, éhséget. De ez nem a megmaradás, ez nem a jövő. Ez nem a gyermekeknek, az unokáknak adott ígéret. Ez nem Isten szövetségi rendje, hogy itt legyünk, ezen a földön. Ez csak ürügy, hogy vigyétek a tetemet. Az volt a fontos, hogy ti magatok menjetek ki innen, mert Isten szövetségéről meg fog emlékezni és újból azt akarja, hogy azon a földön legyetek, ahol Ő akarja, hogy éljete.

Lót története végül azt mondja nekünk: az ilyen ember, aki ugyan valamit ismer Isten üdvrendjéből, valamit tud az Úrról, mert Ábrahámmon keresztül tudott valamit, az nem tud bizonyágtevő életet élni ott, ahova ő maga ment. Lótról az az ige üzenete a számunkra, hogy amikor Ábrahám könyörög, hogy ha tíz ember van Sodomában, akkor Sodoma nem pusztul el a tízért. Lót meg a családja, ha kiszámoljuk, maga nyolc ember: ő, felesége, két lánya, aki férjhez ment, és volt két lánya, aki nem ment férjhez. Kettőt sem tudtak az Úrnak megnyerni Sodoma lakosai közül, akik látták az életüket. Nem mintha rajtuk múlt volna, de a bizonyágtevő életük nem volt vonzó, mert nem tudtak bizonyágot tenni.

Lót ugyan gyötörte a lelkét, ahogy mondja Péter levele, Sodoma bűne miatt, de azt nem olvassuk, hogy ezt valamikor megmondta volna a sodomaiaknak, beszélt volna arról, hogy mi lesz ennek a következménye, milyen az az Isten, az én drága Uram, aki előtt ez utálatos, és aki gyűlöli a bűnt. De megkegyelmez, irgalmat és bűnbocsánatot ad, és kapaszkodjatok bele ebbe a bűnbocsánatba. De Lót nem tudott erről beszélni. Miért? Mert azt mondták volna neki: te beszélsz nekünk?

Szörnyű az, amikor valakire azt mondják, egy úgymond hívőre, az Istennek kétfelé sántikáló gyermekére: te beszélsz nekünk? A hívőnek ég a képe. Valóban mienk az orcánk pirulása. Akkor álljunk meg szégyenkezve.

Hadd hirdessem: ez a történet mégis arról a kegyelmes Úrról beszél, aki Lótot is ki akarja hozni Sodomából. Olvasunk ilyen csodálatos dolgokat: „az Úrnak iránta való irgalmából” — nem azért, mert jogos, mert Lót megérdemli, hanem azért, mert az Úr könyörülő és irgalmas, késedelmes a haragra és nagy kegyelmű.

Még szebb, amit a 29. versben olvasunk. Itt az van: az Ábrahám iránti irgalmából vont a Lótot. Van valaki, akiért az Isten könyörölni akar ezen a szerencsétlen Lóton. Van valaki, akiért Isten könyörölni akar rajtad, Ő pedig Jézus Krisztus. A Jézus Krisztus iránti szeretetéből az Atya von és hív, és azt mondja: menj ki Sodomából, ne légy részes annak bűnében. Miért? Azért is, hogy el ne vész a városnak bűne miatt, mert vele együtt fogsz elveszni. Isten pedig megtartani akar, életet akar.

És megfogták az kezét, otthagyták a városon kívül, és azt mondták: a hegyre menekülj, hogy el ne vessz. Ez a szegény Lót elkezd ott magyarázkodni, alkudozni. Van itt egy kis város, hadd menjek oda... Még ekkor sem tud ráállni Isten igéjére. Ott van még mögötte Sodoma, még ekkor sem hiszi, hogy az Úr minden szava hűség, igazság, kegyelem és irgalom. Pedig megmondták, hogy a hegyre meneküljön.

Vonjon bennünket a hegy, az egyetlen hegy, amelyről azt énekeljük: ott áldássá lesz az átok, megbékéltet a kereszt, el nem múló boldogságod, békességed ott keresd. A hegyre menekülj! Vigyázz, add fel a világot, mert különben a világ ad fel téged.

Egyszer csak Lótnak azt mondják: ez egymaga nálunk a jövevény, és ő maga szabja a törvényt? Kiderül Lótról, hogy hívőnek sem volt igazán jó, de a világ sem fogadta be igazán. Még a világ figyelmezteti arra, hogy te jövevény vagy. Neki ezt tudnia kellett volna. Ábrahám tudta, hogy jövevény, hogy vándor, nem építhet állandó lakást, mert sátorokban kell lakni, mert az az Isten, aki hozott, az vihet is tovább engem. Nem kell legyökerezni, mert a mi részünk, a mi hazánk a mennyben van. Onnan kapjuk az utasítást, a vezetést. Ott vannak a kincseink, ott van a koronánk letéve. Felfelé törekszünk, vágyakozunk. Lót pedig betelt a földivel.

Hadd mondja ez az ige nekünk: az Úr Jézus Krisztus iránti irgalmából ad szabadulást és szabadítást most és ma. Egyik énekünkben van: „Szakaszd el hát most is szívünket, minden érzésünket a sok hiábavalóságtól, e csalárd világtól, hogy az igének hallgatói, legyünk megtartói, mely szívünkben gyökeret verjen, gyümölcsöt teremjen.”

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, hálaadással köszönjük azt a kegyelmet, amely felénk hajol, azt az ígét, amely bátorít, erősít, figyelmeztet, fedd. Ó, Uram, hadd vegyük komolyan egyen-egyenként, megvizsgálva az életünket. Vagy inkább engedve azt, hogy te vizsgálj meg és lásd meg, hogy van-e nálunk a hamisságnak valami útja. Engedd, hogy addig szakítsunk a világgal, míg nem vont úgy körbe-körbe bennünket, hogy már nem tudunk szabadulni, már elfelejtettük a régi ösvényeket, a drága imádságokat, elfelejtjük a fejünket is felemelni, rád tekinteni és benned bízni.

Köszönjük Ábrahám életét is, Urunk, mert lehet ilyen életet élni, veled járni, neked engedni, téged szeretni. Kérünk, tarts meg bennünket ezen az úton, ha azon vagyunk. Ha nem, akkor engedd, hogy rálépjunk erre az útra, igazítsd lábunkat a békesség útjára, Urunk, hogy nyugaljunk, örömünk legyen, és el ne vesszünk, hanem megtartassunk.

Kérünk, hordozd életünket, szeretteinket, betegeinket, gyászolóinkat, gyülekezetünket. Kérünk, hadd teljünk meg házad javaival, templomod szentségével naponta. Ez pedig te légy magad, Urunk, és a te drága ígéd.

Ámen.